За Українську Самостійну Соборну Державу!

Воля Народам! Воля Людині!

ВИДАЄ ПОЛІТИЧНИЙ ВІДДІЛ УПА

РІК І. ГРУДЕНЬ 1943 Р. Ч. 6.

Андрій Равич.

В один фронт за Україну

Нестримно точиться в усьому світі нещадна збройна боротьба за нову дійсність, за нові життєві правди і права народів. І наш великий народ стає активним співучасником цієї боротьби, стає творцем тієї нової дійсности на своїх ворогами загарбаних землях. Його протест супроти безпощадних імперіялізмів Сходу і Заходу спертий не тільки на гарячому бажанні, а на ґрунті реальної сили — на українській зброї.

На доказ своєї політичної зрілости, всупереч ворожому наступові на наші землі зроджує сьогодні український народ своє власне рідне військо. З військом, як із найвірнішим виконавцем своєї волі, виступив він на рішучу й незломну боротьбу з деспотськими наїзниками.

Цією збройною силою України є сьогодні Українська Повстанча Армія — зроджена в жахливі дні імперіялістичних утисків в Україні, на ґрунті здорового культу української зброї з нашого минулого. Тому то український повстанець — сучасний український воїн, з крови і кости вірний син свого народу — повинен поєднати в собі всі прикмети українського вояцтва на шляху нашої історії.

Не забувай, отже, ніколи, Український Повстанче, що за Тобою у нашому величному минулому стоять залізні полки княжих дружинників, відважне і завзяте, славне козацьке військо та лави найбільш ідейних сповнених гарячим патріотизмом борців — героїв недавно минулих Визвольних Змагань. Не забувай, що їхні великі вояцькі обов'язки і завдання, це обов'язки і завдання, що Ти їх невтомно, горючи святою жадобою, повинен виконати за всяку ціну: боротися за свій народ — його велич і землю, як боролися залізні полки наших князів Ігоря й Святослава, боротися за волю свого народу, як боролись завзяті і безстрашні наші козаки — запорожці, боротися за Україну з самопосвятою, з готовістю віддати за неї життя, з погордою дивлячись смерті в очі, — як боролись наші лицарі з-під Крут і Базару.

Будь завжди свідомий того, що своїм великим чином куєш долю міліонам твоїх — батьків, матерів, братів, сестер.

Та під сучасну люту пору не тільки військо має проявити свою беззастережну віру в ідею, відданість справі та готовість до кривавої самопожертви — але й цілий народ повинен сповнити всі свої обов'язки супроти свого війська та повністю включитися у важку працю, якої вимагає наша збройна національна революція.

Воєнні успіхи жахливих деспотів [illegible] ворогів нас від імперіялістичних акул не [illegible] мстить їм за їхні кривди, але виганяє з наших земель дикі орди Сталіна й Гітлера, щоб врешті забезпечити йому вільне державне існування. Велич цього завдання наказує українському народові бути

в якнайтіснішому зв'язку зі своїм військом, — співдіяти з ним, бо від цього залежить наша перемога, наше завтра.

В історії на це сила—силенна прикладів: боротьба України під проводом Хмельницького завершилася повним успіхом власне завдяки вмілому сполученню вояцької козацької сили з бойовим революційним духом широких мас українського народу. Коли б за українською армією тоді не стояв гранітною стіною ввесь український народ, ця боротьба була б засуджена на повну невдачу.

На просторах України кривавляться два імперіялістичні людожери, Гітлер і Сталін. Сліпому вже ясно, що українському народові несуть вони смерть і руїну.

Тому то й сьогодні повинен наш народ разом зі своїм вояцтвом створити один фронт боротьби. І так, як повстанець, що вже сьогодні міцно тримає кріса в своїх руках, добре знаючи, що бореться за свій народ, завжди і всюди готовий жертвувати для його щастя свою кров й життя, — так само твердо і з тією ж самою свідомістю ваги нашого збройного визвольно-революційного зриву мусить стояти за ним цілий український народ. Мусимо проявити тепер якнайгарячішу любов до наших кращих синів — героїв нації, до наших вояків і всюди при кожній нагоді добровільно в ім'я успіху справи допомагати їм, чим лише можна.

Свої життєві вимоги треба обмежити до найменшого, щоб військо наше було одягнене й неголодне. Кожна громада мусить створити собі певну самооборонну силу, яка в багатьох випадках, щоб не утруднювати завдань війську, могла б і без нього оборонити себе перед ворожим наїздом та грабунком. У воєнних операціях повстанців треба докладно і блискавично інформувати їх про рухи ворога — його силу, плани і т. д. Слід також виявляти всюди ворожих агентів, сексотів, шпигунів та замаскованих комуністів, що сновигають по наших селах — нищити їх, або віддавати в руки нашого війська чи поліції.

Пам'ятаймо, що наша матеріяльна допомога рідному війську, наша гаряча любов до нього посилює фізично і духово наш революційний фронт. Грізні дні наших змагань за наше існування відродили нашу зброю; сила і правда нашої ідеї зродили нових лицарів. За ними споєною і рішучою лавою піде ввесь український народ, бо тільки спільним революційним чином народу й УПА здобути можна волю і самостійність Україні.

З фронтів Української Повстанчої Армії

Бої повстанців з німецькими імперіялістами на Правобережжі

Бойові дії Української Повстанчої Армії охоплюють щораз ширші простори українських земель. Останніми часами завзяті бої наших загонів з німецькою жандармерією та її прислужниками і з червоними бандами проходили на Правобережжі — в лісовій і степовій полосі.

На шляху, що йде зі Зв'ягеля до Коростеня біля села Могилівки похідна колона загону УПА заатакувала німецькі авта. Повстанці здобули 3 авта, навантажені великою кількістю лент до кулеметів, поліційними мундирами, білизною, шкірою та готовим взуттям. Німецькі напасники після перших повстанчих стрілів панічно втікли.

При кінці жовтня загони УПА пішли в наступ на районове містечко Барашi. Ранком зав'язався бій з німецькою жандармерією і поліцією, що засіла була в бункрах. Німці були добре озброєні і вперто відбивались. Бій тривав чотирнадцять годин. Ворог втратив 20 вбитими, а половину залоги раненими. Тяжко раненого шефа жандармерії на другий день німці забрали літаком. Кількох поліцаїв взяли повстанці в полон. Здобуто зброю, авта, мотоциклі та багато військового приладдя.

У бою під Барашами повстанці повністю розбили німецьке імперіялістичне гніздо — і матеріяльно, і морально. Жандарми, що залишилися в живих, казали після бою: „Це не були повстанці, а регулярне військо, бо повстанці не змогли б продовж чотирнадцяти годин безперервно наступати". Німецький кулеметчик у Барашах каже. „Я строчу з кулемета, а вони кричать — впе-

ред—і підповзають все ближче".

Населення Барашів і околиці захоплене боєм, особливо ж витривалістю та взагалі геройською поставою повстанців. Підчас бою жінки виносили повстанцям на бойові становища харчі, а діти і молодь ходили в розвідку.

У Пулинському районі в селі В'язовець повстанці звели бій з фольксдойчами, яких розбили вщент, здобувши зброю та відібравши награбоване в українських селян майно.

В бою з німецькими загарбниками та їхніми різнонаціональними вислужниками в селі Велика Рача повстанчий загін вийшов з повною перемогою. Крім зброї та амуніції здобули повстанці багато військового приладдя та харчевих припасів.

Коло Ясногорода, район Романів, загін УПА розбив табір евакуованих з Лівобережжя СС-ів, здобуваючи одяг, взуття, зброю та амуніцію.

Дощенту знищуємо розбишацькі червоні банди

Одночасно з переможними боями з німецькою поліцією звели останнім часом повстанчі загони кілька більших і менших боїв з червоними імперіялістичними бандами, що вештаються по Правобережжі, головно в лісовій полосі.

І так: у Курицькому лісі розбито табір червоних, вбито шефа їхнього штабу, здобуто зброю.

Того ж дня повстанча розвідка мала перестрілку з червоними в селі Зосимовка, в наслідок якої взято в полон 12 червоних загарбників.

Біля с. Степанівка, в лісі, де стояв відділ повстанців, червона банда, в кількості 150 осіб, намагалась оточити табір повстанців. Її відбито з великими для неї втратами. На полі бою залишилось 40 більшовицьких трупів; ранених банда встигла забрати з собою. Здобуто 35 коней з сідлами, велику кількість зброї та амуніції. З нашого боку було ранено 4 коні.

У перших днях листопада відділ УПА заняв містечко Городницю над Случем, де вже довший час стояла залога червоних імперіялістичних банд. Після короткого бою місто взято й захоплено всю його залогу. Тверда рука УПА якслід покарала більшовицьких зайдів, що були пострахом для українського населення Городниці й околиць.

Після кільканадцятьох переможних боїв УПА з більшовицькими імперіялістичними „отрядами" червоні бояться приймати бої з повстанцями. Почувши, що близько десь перебувають загони УПА, червоні бандити панічно втікають у ліс. В селі Тайки (біля Емільчино) стояли червоні бандити, але коли довідались, що повстанці йдуть на це село, втікли в ліс. Селяни, сміючись з відваги червоних розбійників, в одній хаті на дверях написали для них пересторогу: „От хати до хати передай, ребята с отряда удірай". Так було в усіх селах, де тільки вони стояли табором. Повстанці займали один за другим їхні центри такі, як: Ново-Зелена, Міхієвка, Осовці, Янча-Рудня, Чорне, Осови. Упродовж неповного місяця, від кінця жовтня до половини листопада, один загін УПА здобув у червоних 300 крісів, 40 десятизарядок, 50 фінок, 15 кулеметів, велику кількість пістолів та гранат. У боях з повстанцями втратили червоні розбишаки близько три сотні вбитими, стільки ж полоненими та велику кількість раненими.

Волинь карає німецьких загарбників

Далеко більших розмірів бої УПА з німецькими та більшовицькими наїзниками йдуть на Волині й Поліссі. Тут в ночі з 3-го на 4-го листопада відділи УПА заняли місто Мізоч. Знищено багато вислужників німецького імперіялізму, здобуто 250 крісів, амуніцію та багато різного воєнного матеріялу. З цукроварні забрано ввесь запас цукру, коло 3000 кілограмів, який німці приготовляли до вивозу в Німеччину (українське населення не бачило ввічі цукру від часу німецької окупації). У бою за Мізоч визначився головно відділ азербайджанців, що борються вже кілька місяців разом з УПА проти світових поневолювачів.

У перших днях листопада відбувся бій загону УПА з каральним німецьким відділом на Білівських хуторах (Рівенщина). Повстанці спалили 5 авт, здобули 5 скорострілів, амуніцію та вбили 15 німецьких жандармів. У тому бою визначився чотовий Луговий, ройові Холодний і Рубач та козаки Карась і Залізняк.

На шляху Рівне-Клевань рій повстанців зробив засідку, в яку попали 3 німецькі авта. Повстанці розбили 2 авта, здобуваючи все майно, що в них знаходилося, і зброю. На шляху залишилося 38 убитих німців. Найбільші спустошення серед німецьких загарбників робив кулеметчик Лютий, що безперервно сік по німцях, не зважаючи на ворожі кулі.

Між Ставками і Ядвіполем на Рівеншині добре провчили повстанці німецьких і польських наганячів, що вибрались бандою в 180 осіб грабувати майно українських селян. Грабіжники на 38 підводах в'їхали в повстанчу засідку, не надіючись, що повстанці можуть їх зустріти під самим Рівним. Повстанці сипнули вогнем з добре замаскованих кулеметів, і за кілька хвилин 130 займанців попрощалися з білим світом. Цілий табір з усією зброєю, амуніцією і порожніми мішками приготованими на українське збіжжя дістався в руки повстанців. Німецькі та польські недобитки панічно розбіглись на всі сторони світу. Населення довго розказувало всякі веселі історійки про переляк німецьких грабіжників. Після цього невдалого походу німці з Рівного три дні збирали трупів на ставецьких полях під охороною літака.

Біля непомітного містка на шляху Рівне-Луцьк в засідку одної повстанчої чоти попали 5 легких і одна грузова німецька машина. Чота відкрила вогонь по автах, і з них понеслось нелюдське скавуління німецьких пузачів. З нутра машин і на шляху чути було перекручене по-німецькому „Слава Україні! Героям Слава! Хай живе Українська Повстанча Армія". Так то в обличчі смерти німецька „вища раса" скорилась українським повстанцям. Але скоростріли не втихали ні на мить, аж поки шляхом не покостились 28 німецьких трупів. Повстанці здобули всі машини з майном, що було в них, зброю і амуніцію.

Антін Скеля

ДРУЖНІСТЬ

Хто з нас уже був у бою, той знає, що означає дружній наступ вперед, коли ніхто не остається позаду. Такий наступ завжди кінчається успіхом. Удар усіх сил в один час, в одну секунду рідко коли ворог витримує, навіть тоді, коли має перевагу. Вже саме дружнє „Слава" паралізує його нерви, і він тратить панування над собою. Найдосвідніші вояки твердять, що дружній, бравурний наступ грізніший для ворога, ніж найуспішніший вогонь, бо він підриває його морально! Автім, ми самі це добре знаємо з практики.

Одначе нема нічого гіршого, як у бою підчас наступу є боягузи, що, по-тваринному тремтячи за своє мізерне життя, ховаються за плечі своїх друзів. Якщо таких боягузів є більше, то купка відважних хоч і піде уперед на ворожі позиції, буде все ж таки замала, щоб здобути перемогу. Мало того, ворог очевидно матиме змогу невеличку групу легко знищити. Де в бою немає дружности, там немає не тільки перемоги, але й можливости порятунку.

Перед боєм звичайно говорили українські князі до своїх дружинників: „Вдармо дружньо, братці!" Ці слова були кличем до бою. І мов залізна лава, рушали лицарі вперед, розбиваючи все по дорозі, несучи на вістрях своїх мечів ворогам смерть, а собі перемогу.

Та й у козаків був звичай — того, хто відставав, або втік із поля бою, чи залишив товаришів у біді, без допомоги — карати смертю. Пошану до свого друга, кожночасну взаємну допомогу, смерть за свого друга, побратимство — козаки цінили, як найвищі лицарські чесноти. Без тих чеснот ніхто не міг назвати себе козаком. І всі ці чесноти жили в щоденному житті так само, як і в бою. Це були основи цупкости і сили козацького війська, яке не боялося і найбільшої армії тодішніх держав. Це були засади лицарського ордену, який творили козаки.

І ми взяли ці чесноти в основу свого життя й організації Української Повстанчої Армії, і вони стануть джерелом потужности нашої армії. Вони створять міцну дружність в нашому вояцькому житті й боротьбі, що і є запорукою нашої перемоги.

Ось один, дуже яскравий приклад

33

Повстанця в Галичині

Збройне повстання українського народу проти німецького і більшовицького загарбників охопило вже й Галичину. В липні цього року розпочала тут свої дії Українська Народна Самооборона — збройна революційна сила, що зродилась, як і Українська Повстанча Армія. з непереможної волі українського народу жити на власних землях вільним, від нікого незалежним життям. УНС і УПА — це два важкі тверді кулаки українського народу, якими він розторощить остаточно і так уже порозбивані у взаємному борсанні туполобі голови німецьких і більшовицьких імперіялістів — займанців.

УНС в перших боях з німцями в половині жовтня ц. р. дала уже доказ своєї сили і боєздатности.

Звідомлення Команди Табору УНС — подає: дня 15 жовтня 1943 р. відбулися бої з німецькими частинами на таких карпатських полонинах: Поляниця, Куратів, Явірник і Мочарки. Німці наступали двома куренями. Бої почалися коло години 8,30 ранку. Наші стежі зустріли німців вогнем. На підмогу стежам прийшли інші частини УНС і зав'язався бій на всіх полонинах, що тривав до год. 11,30. Німці вживали ручної автоматичної зброї та мінометів. Вислід бою: коло 40 вбитих та стільки ж ранених німців. Між убитими німцями був сотник та поручник СС-ів.

„Я не скажу ні слова"

Його несподівано заарештували. Румунська сігуранца тріюмфувала — накінець вона попала на слід невловимої ОУН. При цьому сільському дев'ятнадцятирічному юнакові знайдено було досить компромітуючих матеріялів, які вказували на безпосередній його зв'язок з тією силою, що, як Дамоклів меч, висіла над полохливими злодюгами з циганського балагану. Викручуватись немає йому жодної можливости — все ясно.

— Ну, розповідай все по правді. Ми все знаємо, але ти мусиш розповісти, щоб ми могли знати, чи ти щиро каєшся в гріхах, яких наробила твоя молодість. Хто тебе втягнув в цю рисковну справу, з ким ти мав зв'язок? Кажи все: прізвища, адреси... Ну ж бо, не бійся.

Але він мовчав, ледве помітно усміхаючись. Встали в пам'яті дорогі обличчя друзів, і здалось Петрові, що кожний з них підійшов до нього, видимий лише йому, потис міцно руку і сказав: „Друже Петре, ти ж знаєш:—„Ні просьби, ні грозьби, ні тортури, ані смерть не приневолять тебе зрадити тайни". І в ласкавих, ясних очах його друзів світилося братерське співчуття і віра в незламність сина бунтарського народу, велика віра в сили революціонера — Петра Краснюка. Потисли руку Петрові і розійшлися по широких українських дорогах непомітні будівники Великого Майбутнього України. „Спокійно працюйте, друзі, я не скажу ані слова. Спокійно готуйся, мій любий народе, до великого бою— я не скажу ні слова".

І коли градом посипались на нього удари катів, коли рвали юне тіло ошалілі звірі, лише це одне ясніло в його пам'яті „Я не скажу ні слова".

Цілий день рафінованими тортурами мучили хлопця, звичайного українського хлопця з села Оленівки, Мостівського району, Березівського повіту, на Одещині. І надвечір його замордували. І за цілий день він не сказав ні слова.

Лежав м'ятим трупом, і тріюмфувала з слізми на очах Україна. Тріюмфувала, бо довів звичайний син українського народу цілому світові, що не вмерла слава України, що і століттями гноблена Вітчизна має своїх вірних синів — героїв.

Понуро дивились на труп Героя кати. Завчасний був їх тріюмф, бо ще нижче навис над ними меч страшної, неминучої помсти народної, яку зготувала їм могутня, героїчна і все така ж невловима ОУН.

Славна пам'ять Тобі, друже Петре! Пам'ять про Тебе ми збережемо в віках, а кров Твою змиємо ріками ворожої крови!

І прийдешні покоління Великого Українського Народу, сином якого був Ти, і з любови до якого Ти віддав своє життя, будуть знати, що загинув лицарською смертю Герой України — Петро Краснюк, в році 1943, 19-го дня, місяця квітня — чудесного сонячного місяця своєї дев'ятнадцятої весни. —

БАТЬКО — МЕСНИК

(Подав Клен)

Молодий голова села Теребежів, Висоцького району, особливо прихильно і радо допомагав українським повстанцям. Про його співпрацю з українськими повстанцями довідалися німці. Довго і нелюдсько мучили вони арештованого, домагаючись видачі знайомих йому повстанців та вказання місця постою повстанчих відділів. Нелюдські тортури — здирання пасів шкіри, ламання рук і ніг, тяжкі побої — не зламали одначе його, і він ні словом не зрадив довірених таємниць, не сплямив своєї чести, воліючи вмерти, ніж жити зрадником.

Тяжко відчув смерть улюбленого сина старий батько. Та він не плакав і не нарікав, а заприсяг німецьким катам помсту за смерть сина.

І почав мститись. У рядах одного з повстанчих загонів з крісом у руках чатує старий батько—месник при дорогах, чатує доти, доки не діждеться німців.

Рука старому не тремтить, кріс б'є без промаху, старий не знає страху. Йому однаково—чи їде один німець, чи ціла валка. Кілька влучних стрілів, і під крики переляканих та зойки ранених катів страшний месник несподівано й непомітно, так як і з'явився -- зникає. Не мало мучителів заснуло вічним сном влучених кулею батька—месника.

Помста його досягне ще не одного гнобителя. Старий мстить не тільки за смерть сина, а за всіх замордованих народними катами. Старече зранене серце загоїться аж тоді, коли Україна буде вільною і державною країною.

СМЕРТЬ ХМАРИ

(Подав Клен)

Раненого повстанця Хмару оточили з усіх боків німецькі жандарми і їхні польські вислужники. Бачучи, що справа безвихідна, він все ж ні на хвилину не розгублюється, залишаючись вірним своїй засаді, не відступати, а йти завжди вперед. Починає стріляти. Ні одна куля не летить намарне. На кожний постріл відповідають зойки й прокльони ранених німецьких і польських розбишак. Вороги наближаються. Хмара рішив не здатися живим у руки ворогові.

Відбезпечує гранату, зриває її і зі словами — „Слава Україні" вмирає розірваний на кусні.

Не пощастило німцям взяти в полон живого повстанця Хмару, Резановича Хведора з хутора Бродець, Висоцького району—мусіли вдоволитися лише його крісом з тринадцятьма набоями.

Даремно чекає старий Резанович свого сина. Не прийшов уже, не відвідав старого батька. Приснився лише. Сумний, сумний, скривавлений. .

„Тату, — каже — піди забери від німців мого кріса з тринадцятьма набоями та віддай тому українському повстанцеві, який, як і я колись, безстрашно б'ється за волю України.

СЛАВА ГЕРОЯМ!

Славний і переможний шлях борців за Українську Державність, але кров'ю його повсякчас треба зрошувати: кров'ю не тільки чужою, але й своєю. Кожна боротьба вимагає жертв. Наша також. Ці жертви, власне, є найкрасномовнішим свідоцтвом нашої політично—державної зрілости, практичним виявом нашого невідкличного рішення — боротися всіма силами і всіма засобами. Та чи тільки свідоцтвом? Чи не є ці жертви — гордість землі, що в ній лежать — наказом для нас: „Піднесіть прапор Української Революції ще вище! Не тривожтесь, що сполоще його кров: тільки скривавлені прапори — дійсно переможні, бо тільки з крови і жертви народжується воля".

Тучак Антін (Гуня)

Корда Дмитро (Кінаш)

ТУЧАК АНТІН (Крук, Гуня, Гайдамака, літературне псевдо в журналі „ДО ЗБРОЇ" — Антін Скеля), родом із Іршани (Закарпаття), активний член ОУН, референт пропаганди при Політично-Пропагандивному Краєвому Центрі, а в останній час один з найкращих чотових і виховників Української Повстанчої Армії, поляг дня 4 листопада 1943 року в бою з більшовицькими бандами під с. Анелівкою (Костопільщина).

Ось кілька коротких біографічних даних, важливих, але недостатніх для створення повної картини цього незабутнього Друга. Завжди суворий і вимогливий до себе, неймовірно скромний і працьовитий, безмежно відданий справі Української Революції, повен невсипущої енергії, щирого молодечого запалу, повен фанатичної любови до України, відважний аж до одчайдушности, без тіні сумніву чи зневіри, Він був справді чудовим втіленням усіх чеснот націоналіста і вояка, завжди готовий служити друзям своїм знанням, порадою. Він одразу здобував у них щиру любов і пошану. Життя і боротьбу в УПА відчував, як свою стихію і поринув був у неї справді з насолодою. Ріс на великого воїна.

У цьому ж бою згинув геройською смертю чотовий УПА ДМИТРО КОРДА (Кінаш, літературне псевдо в „ДО ЗБРОЇ" — Андрій Заяць) довголітній член ОУН, загартований і досвідчений бойовик, родом з Миколаївщини (Галичина). Завжди веселий і жартівливий, повен невичерпальної віри в успіх нашої боротьби, дружній і солідарний, він наче промінював на своє середовище. Любили й шанували його командири і козаки за його щиру нероблену скромність, за подивугідну відвагу, особливо за рідкісну холоднокровність і зрівноваженість у бою. У найменшому вчинку був завжди і для всіх найкращим прикладом.

СПІЛЬНИМ ФРОНТОМ ПРОТИ ЗАЙМАНЦІВ

У днях 21-22 листопада цього року відбулася на теренах України Перша Конференція Поневолених Народів Сходу Європи і Азії. На Конференції були представники тринадцяти народів: азербайджанці, башкіри, білоруси, грузини, вірмени, кабардинці, казахи, осетини, татари, узбеки, українці, черкеси і чуваші.

Конференція, беручи до уваги факт сучасного поневолення народів воюючими імперіялізмами, ствердила, що тільки в союзі та при тісній співпраці зможуть поневолені народи протиставитись імперіялістичним гнобителям. Постанови, що їх винесла Конференція, відносяться в першій мірі до організації єдиного революційного фронту боротьби поневолених народів Сходу Європи і Азії проти німецького і більшовицького імперіялізмів, а далі — до спільної політичної лінії й тактики боротьби.

Назагал Конференція проходила серед щирого і повного взаємного довір'я.

Клич, під яким велись наради цієї першої того роду Конференції, це найбільш поступовий клич сучасної доби — „Воля народам — воля людині".

Огляд подій на фронтах за час від 20. XI. по 15. XII. 1943 р.

Бої на східному фронті можна окреслити загально, як змагання за стратегічну лінію Дніпра. Більшовики намагались замкнути німецькі дивізії у великому коліні Дніпра. Але німецьким дивізіям пощастило прорватися на лінії Київ —Житомир. Німці повели дуже сильний протинаступ і вибили більшовиків з Житомира, Коростеня та Брусілова. Одначе, цим [illegible] більшовицький прорив німцям не вдалося. Бої ще продовжуються і прибирають щораз більше на силі. Про силу боїв можуть посвідчити втрати більшовиків, нанесені їм німцями в часі від 9 до 28 листопада ц. р.: 20. 000 вбитими, 5.000 полоненими, 603 танки, 1505 гармат, 1.042 кулемети, 275 гранатометів та 554 протипанцирних крісів. Протинаступ німців на Київському відтинку — як окреслює Лондон, — є дуже поважний та створив для більшовиків дуже критичне положення. Більшовицьке командування надіється, що можливо ситуацію дасться ще опанувати.

Другий наступ більшовики повели на Білорусі, щоб таким стратегічним маневром окружити північні німецькі армії. Вправді більшовикам вдалося заняти Річицю, Гомель, Корма, Журавичі та Пропойськ, але прорвати німецький фронт їм не вдалося. При спробах гориву на лінії від Прип'яті і Березини аж по Смоленськ більшовики понесли великі втрати, в наслідок чого на цій лінії фронту припинили на якийсь час наступ.

Третій наступ більшовики повели біля Кременчука і Черкас. На тому відтинку фронту зайняли вони Александрію і Знам'янку та загрожують Кіровоградові і Кривому Рогові.

Попробували також повести сильний наступ на Крим з мостового причілка Керч. Одначе, німці разом з мадярами повели тут сильний протинаступ та зліквідували більшовицький південний мостовий причілок біля Керчі.

У загальному, більшовики не можуть посуватися на Захід, не зліквідувавши або південного фронту разом з Кримом, що відкрило б їм ворота на Балкани, або північного включно з Прибалтійськими країнами. Чи пощастить більшовикам осягнути їхні заміри, покаже майбутнє.

Італійський фронт. 8-ма і 5-та армії союзників здобули німецькі становища по ріці Сангро та дуже повільно посуваються вперед. Бої 8-ої армії йдуть по шляху від Орсонія по Ортоне.

На західному фронті повітряний наступ союзників [illegible]

На Далекому Сході. Бої пожвавилися в Китаї та на Тихому океані.

Друкарня Української Повстанчої Армії ім. Б. Хмельницького